

Panium – Nummer tre

Synet og den fastsatte tid: en profetisk parallell

Jeff Pippenger

2025-02-28

Lignelsen om de ti jomfruene gjentas til punkt og prikke i historien om de hundre og førtifire tusen. Habakkuk kapittel to fremstiller kjernen i lignelsen når det viser til synet som taler ved enden.

Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på tårnet, og speide for å se hva han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg blir irettesatt. Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet ned og gjør det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe av sted. For synet gjelder ennå for en fastsatt tid; men ved enden skal det tale og ikke lyve. Om det drøyer, så vent på det; for det skal sannelig komme, det skal ikke utebli. Se, oppblåst er den sjel som ikke er oppriktig i ham; men den rettferdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:1–4.

Vers tjuesju i Daniel 11 identifiserer også den «fastsatte tid».

Og begge disse kongers hjerter skal være vendt mot å gjøre ondt, og de skal tale løgn ved ett og samme bord; men det skal ikke lykkes, for enden skal ennå komme til den fastsatte tid. Daniel 11:27.

«Synet» som blir stadfestet av Roma, er for «en fastsatt tid», og de to kongene hvis hjerte er innstilt på å gjøre ugagn og tale løgn ved ett og samme bord, identifiserer et profetisk veimerke som inntreffer før synet «taler». Før den fastsatte tid taler to konger «løgner», og når synet taler ved den fastsatte tid, lyver det ikke. Den fastsatte tid er søndagsloven i USA, og møtet ved bordet markerer begynnelsen på en profetisk periode. «Synet» blir oppfylt i historien ved søndagsloven, men det blir stadfestet i forkant av søndagsloven. Dette er tydelig, for de trofaste blir befalt å vente på synet, og de blir befalt å kunngjøre synet. De kunne ikke ha kunngjort det i forkant av synets oppfyllelse dersom synet ennå ikke var blitt stadfestet.

Jeremia representerer dem som «venter» på synet:

Å, Herre, du vet det; kom meg i hu, og se til meg, og hevn meg på mine forfølgere; rykk meg ikke bort i din langmodighet; vit at det er for din skyld jeg har lidt vanære. Dine ord ble funnet, og jeg åt dem, og ditt ord ble for meg mitt hjertes fryd og glede; for jeg er kalt ved ditt navn, Herre, hærskares Gud. Jeg satt ikke i spotternes forsamling og frydet meg ikke; jeg satt alene på grunn av din hånd; for du har fylt meg med harme. Hvorfor er min smerte uten ende og mitt sår ulegelig, så det nekter å bli leget? Vil du virkelig være for meg som en svikefull bekk, som vann som svikter? Derfor, så sier Herren: Dersom du vender om, da vil jeg føre deg tilbake, og du skal stå for mitt åsyn; og dersom du skiller det dyrebare fra det usle, skal du være som min munn. De skal vende om til deg, men du skal ikke vende om til dem. Og jeg vil gjøre deg til en befestet mur av bronse for dette folk; og de skal stride mot deg, men de skal ikke få overhånd over deg; for jeg er med deg for å frelse deg og berge deg, sier Herren. Og jeg vil fri deg ut av de ugudeliges hånd, og jeg vil løskjøpe deg ut av de grusomes hånd. Jeremias 15:15–21.

Søndagsloven i USA er der symbolet på «å komme i hu» blir merket. Det er der sabbaten, som alltid skal huskes, blir den endelige prøvesak. Det er der Tyrus' skjøge, som er blitt glemte, blir husket. Det er der Gud kommer Babylons synder i hu og gir henne dobbelt dom.

Veimerket der talen er plassert, er søndagsloven i USA, for der «taler» jorddyret som en drage. Ved det samme veimerket «taler» esellet i Bileams profetiske linje. Når Johannes Døperen blir født, «taler» hans far, Sakarja, som guddommelig har vært hindret fra å tale.

Og det skjedde at på den åttende dag kom de for å omskjære barnet; og de kalte ham Sakarias, etter hans fars navn. Men hans mor svarte og sa: Nei; men han skal kalles Johannes. Og de sa til henne: Det er ingen blant din slekt som bærer dette navn. Og de gjorde tegn til hans far for å få vite hva han ville at barnet skulle kalles. Og han ba om en tavle og skrev disse ord: Hans navn er Johannes. Og alle undret seg. Og straks ble hans munn åpnet og hans tunge løst, og han talte og priste Gud. Lukas 1:59–64.

Ved søndagsloven i USA blir pavemaktens dødelige sår leget, og hun blir det åttende riket, som er av de sju, når USA, hvis president Donald Trump er den åttende presidenten, som er av de sju. På samme tidspunkt blir de hundre og førtifire tusen løftet opp som et banner. De hundre og førtifire tusen er den åttende menighet, som er av de sju. Ved søndagsloven blir tallet åtte markert, og det var på den åttende dag at Johannes ble omskåret og Sakarias talte. Sakarias betyr at Gud har «kommet i hu». Søndagsloven er forfalskningen av den sanne sabbat som skulle «kommes i hu». Ved søndagsloven blir Tyrus' skjøge «kommet i hu». Det er ved søndagsloven at Gud «kommer i hu» Babylons synder og fordobler hennes dom.

Jeremia representerer dem som led den første skuffelsen og som venter på synet som lar vente på seg. Han representerer de trofaste som blir Guds munn på den fastsatte tid når synet taler og ikke lyver. Synet som taler på den fastsatte tid, blir forutgått av to konger som taler løgn til hverandre ved ett og samme bord. Denne begivenheten går forut for søndagsloven og inntreffer derfor i Paniums historie slik den er fremstilt i vers tretten til femten, som er den samme perioden da «folkets røvere» stadfester «synet».

Og i de tider skal mange reise seg mot kongen i syd; også voldsmennene blant ditt folk skal opphøye seg for å stadfeste synet, men de skal falle. Daniel 11,14.

«Røverne» er Roma, og Roma i de siste dager er katolisismen. Paven stadfester synet, og han gjør det i perioden like før søndagsloven. Han gjør det ved å intervensjonere i slaget ved Panium, der Trump seirer over Putin. Slaget fant sted i 200 f.Kr., samme år som det hedenske Roma trådte inn i den profetiske historien. Pompeius den store erobret Jerusalem i 63 f.Kr. Denne hendelsen fant sted under hans felttog i øst, da han grep inn i en borgerkrig mellom de hasmoneiske brødrene Hyrkanos II og Aristobulos II. Pompeius tok parti for Hyrkanos II, beleiret Jerusalem og inntok til slutt byen etter en tre måneder lang beleiring. Dette markerte slutten på Judeas uavhengighet og begynnelsen på romersk kontroll over regionen, som senere skulle bli en provins under romersk styre.

Før søndagsloven griper paven inn i den historien som er knyttet til slaget ved Panium. Når han trer inn i den profetiske historien, stadfester hans fremtreden synet; synet som ennå skal «tale» ved søndagslovens «fastsatte tid» i USA. Det «synet» som drygde, er den mislykkede forutsigelsen som markerte begynnelsen på drøyetiden i lignelsen om de ti jomfruer. Det markerte også ankomsten av den andre engelen av de tre engler i Åpenbaringen fjorten. En mislykket forutsigelse som innledet en ventetid, og en oppmuntring til å «vente» på dens oppfyllelse, selv om den drygde.

I millerittisk historie tok nølingstiden slutt ved leirmøtet i Exeter fra 12. til 17. august 1844. En skuffelse, fremkalt av en mislykket forutsigelse, innledet en ventetid utformet for å fullende karakteren i to klasser av jomfruer, etterfulgt av forklaringen på den tidligere mislykkede forutsigelsen. Forklaringen i Exeter identifiserer de detaljer som er forbundet med synet når det oppfylles. De samme kjennetegn kan bemerkes i Matteus kapittel seksten, da Kristus tok sine disipler med til Cæsarea Filippi. Fra det tidspunkt av underviste Kristus disiplene direkte om hva som skulle skje ved korset.

Fra da av begynte Jesus å gjøre det kjent for sine disipler at han måtte gå til Jerusalem og lide meget av de eldste, overprestene og de skriftlærde, og bli slått i hjel, og oppreises på den tredje dag. Matteus 16:21.

Det bør bemerkes at verset som nettopp ble sitert, kommer mellom at Jesus fastslår at Peter var blitt ledet av Den Hellige Ånd i sin bekjennelse av Jesus som Kristus, den levende Guds Sønn. Da Kristus deretter begynte å undervise dem om det kommende korset, motsatte Peter seg budskapet, og Kristus kalte Peter Satan. Det budskapet som blir avseglet når synet blir stadfestet, frembringer to klasser av tilbedere, begge representert ved Peter.

Caesarea Filippi er Panium, og begge leder til korsets fastsatte tid i Kristi linje, 22. oktober 1844 i den millerittiske historien og søndagsloven i dag. Panium, Caesarea Filippi og leirmøtet i Exeter er det samme profetiske veimerket. Det er ved dette veimerket at synet blir stadfestet ved innføringen av paven i fortellingen. Stadfestelsen av synet går forut for den fastsatte tid, for Caesarea Filippi gikk forut for korset, leirmøtet i Exeter gikk forut for 22. oktober 1844, og Panium i 200 f.Kr. gikk forut for at Pompeius erobret Jerusalem i 63 f.Kr. En gang før søndagsloven i USA vil paven, som er Tyrus' skjøge, tre åpent inn i den profetiske historien. Når han gjør det, blir synet stadfestet.

Synet er stadfestet i den tredje stedfortrederkrigen i kapittel elleve. Den første stedfortrederkrigen illustrerer den siste stedfortrederkrigen, så den siste stedfortrederkrigen vil ha de samme profetiske kjennetegn som den første. Sørensen konge, representert ved navnet Vladimir, som betyr hersker over fellesskapet, blir revet bort gjennom en allianse mellom paven og USAs president. Den siste paven vil være den åttende, som er av de syv, til oppfyllelse av Åpenbaringen sytten, og den siste presidenten vil være den åttende, som er av de syv, likesom bannerføreren for de hundre og førtifire tusen.

Forholdet mellom paven og presidenten i begynnelsen var en «hemmelig allianse», og alliansen mellom den åttende og siste presidenten og paven vil også være «hemmelig», for i denne perioden er Tyrus' skjøge profetisk «glemt». Alliansen mellom Reagan og pave Johannes Paul II var hemmelig, men samtidig ble paven det mest gjenkjennelige ansikt på jorden. Det som er «glemt»

angående Tyrus' skjøge, som driver hor med alle jordens konger, er et særskilt kjennetegn ved pavedømmet, som innbefatter alle hennes synder i én kategori av opprør. Dette kjennetegnet er den katolske kirkes krav på «ufeilbarlighet». Dette faktum er så viktig å se at jeg nå vil avslutte denne artikkelen med et kapittel fra søster White. Vi vil fortsette disse tankerekken i den neste artikkelen, men når du leser det følgende kapitlet fra The Great Controversy, så husk at nesten hvert eneste medlem av Trumps regjering er romersk-katolsk, med en blanding av pinsebevegelse og en stadig nærværende innflytelse fra Franklin Graham, som nylig oppfordret til offentlige bønner for antikrist i Bibelens profeti.

«Samvittighetsfriheten truet»

«Romanismen blir nå betraktet av protestanter med langt større velvilje enn i tidligere år. I de land hvor katolisismen ikke har overtaket, og papistene følger en forsonlig linje for å vinne innflytelse, er det en økende likegyldighet med hensyn til de læresetninger som skiller de reformerte kirker fra det pavelige hierarki; den oppfatning vinner frem at vi, når alt kommer til alt, ikke er så vidt forskjellige i vesentlige spørsmål som man har antatt, og at en liten innrømmelse fra vår side vil føre oss til en bedre forståelse med Roma. Det fantes en tid da protestanter satte friheten i samvittighetsspørsmål høyt, en frihet som var blitt så dyrt kjøpt. De lærte sine barn å avsky pavedømmet og mente at det å søke harmoni med Roma ville være troløshet mot Gud. Men hvor vidt forskjellige er ikke de holdninger som nå kommer til uttrykk!»

«Forsvarerne av pavedømmet erklærer at kirken er blitt baktalt, og den protestantiske verden er tilbøyelig til å godta påstanden. Mange hevder at det er urettferdig å dømme kirken i dag etter de vederstyggeligheter og urimeligheter som preget hennes herredømme gjennom århundrene med uvitenhet og mørke. De unnskylder hennes grusomme grusomhet som et resultat av tidens barbari og anfører at den moderne sivilisasjons innflytelse har forandret hennes sinnelag.»

«Har disse menneskene glemt det krav om ufeilbarlighet som denne hovmodige makt har gjort gjeldende i åtte hundre år? Langt fra å være oppgitt ble dette kravet stadfestet i det nittende århundre med større bestemthet enn noen gang tidligere. Når Roma hevder at 'kirken aldri har feilet; og heller aldri, ifølge Skriftene, vil feile' (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, bok 3, århundre II, del 2, kapittel 2, avsnitt 9, note 17), hvordan kan hun da gi avkall på de prinsipper som styrte hennes handlemåte i tidligere tidsaldrer?»

Den pavelige kirke vil aldri oppgi sitt krav på ufeilbarlighet. Alt det hun har gjort i sin forfølgelse av dem som forkaster hennes dogmer, holder hun for å være rett; og ville hun ikke gjenta de samme handlinger, dersom anledningen bød seg? La de bånd som nå er pålagt av verdslige regjeringer, bli fjernet, og la Roma bli gjeninnsatt i sin tidligere makt, så ville det snart skje en gjenoppblomstring av hennes tyranni og forfølgelse.

«En velkjent forfatter uttaler seg slik om det pavelige hierarkis holdning til samvittighetsfriheten, og om de farer som særlig truer Amerikas forente stater ved at dets politikk lykkes: 'Det er mange som er tilbøyelige til å tilskrive enhver frykt for romersk-katolisismen i Amerikas forente stater til fordømmer eller barnslighet. Slike ser intet i romanismens karakter og holdning som er fiendtlig mot våre frie institusjoner, og finner heller

intet illevarslende i dens vekst. La oss da først sammenligne noen av de grunnleggende prinsippene i vår regjering med den katolske kirkes.’»

«De forente staters grunnlov garanterer samvittighetsfrihet. Intet er mer kjært eller mer grunnleggende. Pave Pius IX sa i sitt encykliske brev av 15. august 1854: ‘De absurde og villfarne læresetninger eller raserier til forsvar for samvittighetsfriheten er en høyst pestbringende villfarelse—en pest som, fremfor alle andre, er mest å frykte i en stat.’ Den samme pave bannlyste i sitt encykliske brev av 8. desember 1864 ‘dem som hevder samvittighetsfriheten og den religiøse gudsyndens frihet’, og også ‘alle slike som fastholder at kirken ikke må anvende tvang.’»

«‘Romas særegne tone i De forente stater innebærer ikke noen hjertets forandring. Hun er tolerant der hun er maktesløs. Biskop O’Connor sier: ‘Religionsfrihet blir bare tålt inntil det motsatte kan settes i verk uten fare for den katolske verden.’ ... Erkebiskopen av St. Louis sa en gang: ‘Kjetteri og vantro er forbrytelser; og i kristne land, som for eksempel i Italia og Spania, hvor hele folket er katolikker, og hvor den katolske religion er en vesentlig del av landets lov, blir de straffet som andre forbrytelser.’ ...»

«Hver kardinal, erkebiskop og biskop i Den katolske kirke avlegger en troskapsed til paven, hvori følgende ord forekommer: ‘Kjettere, skismatikere og opprørere mot vår nevnte herre (paven), eller hans nevnte etterfølgere, vil jeg etter beste evne forfølge og motarbeide.’
—Josiah Strong, *Our Country*, kap. 5, avsn. 2–4.

Det er sant at det finnes virkelige kristne i den romersk-katolske kirke. Tusenvis i den kirke tjener Gud etter det beste lys de har. De får ikke adgang til hans ord, og derfor skjelner de ikke sannheten. De har aldri sett kontrasten mellom en levende hjertetjeneste og en kretsgang av bare former og seremonier. Gud ser med medlidende ømhet på disse sjeler, oppdratt som de er i en tro som er villedende og utilfredsstillende. Han vil la lysstråler trenge gjennom det tette mørke som omgir dem. Han vil åpenbare for dem sannheten slik den er i Jesus, og mange vil ennå innta sin plass sammen med hans folk.

«Men romanismen som system er ikke mer i samsvar med Kristi evangelium nå enn i noen tidligere periode av sin historie. De protestantiske kirker er i stort mørke, ellers ville de skjelne tidens tegn. Den romerske kirke er vidtrekkende i sine planer og sine virkemåter. Hun tar i bruk ethvert middel for å utvide sin innflytelse og øke sin makt som forberedelse til en voldsom og målbevisst konflikt for å vinne tilbake herredømmet over verden, gjenopprette forfølgelsen og gjøre ugjort alt det protestantismen har utført. Katolisismen vinner terreng på alle kanter. Se det økende antall av hennes kirker og kapeller i protestantiske land. Se på populariteten til hennes kollegier og seminarer i Amerika, så vidt besøkt av protestanter. Se på ritualismens vekst i England og de hyppige overgangene til katolikkenes rekke. Disse ting burde vekke engstelse hos alle som setter pris på evangeliets rene prinsipper.»

«Protestantene har tuklet med og favorisert pavedømmet; de har inngått kompromisser og gitt innrømmelser som papistene selv er overrasket over å se og ikke makter å forstå. Mennesker lukker øynene for romanismens virkelige karakter og for de farer som må fryktes av dens overherredømme. Folket må vekkes for å stå imot fremstøtene fra denne høyst farlige fiende

mot borgerlig og religiøs frihet.»

«Mange protestanter antar at den katolske religion er lite tiltrekkende, og at dens gudsdyrkelse er en kjedelig, meningsløs rekke av seremonier. Her tar de feil. Selv om romerkirken bygger på bedrag, er den ikke et grovt og klossete bedrag. Den romerske kirkes gudstjeneste er et høyst imponerende seremoniel. Dens praktfulle utfoldelse og høytidelige riter fengsler folks sanser og bringer fornuftens og samvittighetens røst til taushet. Øyet betas. Storslagne kirker, imponerende prosesjoner, gylne altere, juvelprydete helligdommer, utsøkte malerier og raffinert skulptur taler til kjærligheten til skjønnhet. Også øret fanges. Musikken overgår av ingen. De rike tonene fra det dyptklingende orgel, som smelter sammen med melodien fra mange stemmer idet den bølgjer gjennom de høye kupler og søylegangene i hennes storslåtte katedraler, kan ikke unngå å fylle sinnet med ærefrykt og andakt.»

«Denne ytre glans, prakt og seremoni, som bare spotter den syndesyke sjels lengsler, er et vitnesbyrd om indre fordervelse. Kristi religion trenger ikke slike lokkemidler for å anbefale den. I lyset som skinner fra korset, fremtrer den sanne kristendom så ren og skjønn at ingen ytre utsmykninger kan øke dens sanne verdi. Det er hellighetens skjønnhet, en saktmodig og stille ånd, som er dyrebar for Gud.»

«Glansfull stil er ikke nødvendigvis et tegn på rene, opphøyde tanker. Høye forestillinger om kunst, utsøkt forfinelse i smaken, finnes ofte i sinn som er jordiske og sanselige. De blir ofte brukt av Satan til å få mennesker til å glemme sjelens behov, miste det fremtidige, udødelige liv av syne, vende seg bort fra sin uendelige Hjelper og leve bare for denne verden. »

En religion av ytre former virker tiltrekkende på det ufornyede hjerte. Den katolske gudstjenestens prakt og seremoni har en forførende, besnærende makt, hvorved mange blir bedratt; og de kommer til å betrakte den romerske kirke som selve himmelens port. Ingen andre enn de som har plantet sine føtter fast på sannhetens grunnvoll, og hvis hjerter er fornyet ved Guds Ånd, er sikret mot hennes innflytelse. Tusener som ikke har en erfaringsmessig kunnskap om Kristus, vil bli ledet til å godta gudfryktighetens former uten kraften. En slik religion er nettopp hva mengden ønsker.

«Kirkens krav på retten til å tilgi leder romanisten til å føle seg fri til å synde; og skriftemålets ordning, uten hvilken hennes tilgivelse ikke gis, tenderer også til å gi frihet til det onde. Den som kneler for det falne menneske og i skriftemål åpner sitt hjertes hemmelige tanker og forestillinger, fornedrer sin menneskelighet og nedverdiger enhver edel tilbøyelighet i sin sjel. Når han åpenbarer sitt livs synder for en prest, — et feilende, syndig dødelig menneske, og altfor ofte fordervet av vin og tuktløshet, — blir hans karakterstandard senket, og som følge derav blir han besmittet. Hans tanke om Gud blir fornedret til likheten med den falne menneskelighet, for presten står som Guds representant. Dette nedverdiggende skriftemål fra menneske til menneske er den skjulte kilde hvorfra meget av det onde er strømmet som besmitter verden og gjør den skikket for den endelige ødeleggelse. Men for den som elsker egennytelse, er det mer tiltalende å bekjenne for et medmenneske enn å åpne sjelen for Gud. Det er mer behagelig for menneskenaturen å gjøre bot enn å avstå fra synd; det er lettere å tukte kjødet med sekk og brennesler og gnagende lenker enn å korsfeste kjødelige lyster. Tungt er det åk som det kjødelige hjerte er villig til å bære fremfor å bøye seg under Kristi åk.»

Det er en slående likhet mellom Romerkirken og den jødiske kirke på tiden for Kristi første komme. Mens jødene i det skjulte trampet på hvert eneste prinsipp i Guds lov, var de utad strenge i overholdelsen av dens forskrifter, idet de lesset den ned med krav og tradisjoner som gjorde lydigheten smertefull og byrdefull. Slik som jødene bekjente å ære loven, slik hevder romanistene å ære korset. De opphøyer symbolet på Kristi lidelser, mens de i sitt liv fornekte Ham som det representerer.

«Papister setter kors på sine kirker, på sine altere og på sine klær. Overalt sees korsets insignier. Overalt blir det utvortes æret og opphøyet. Men Kristi lære er begravet under en masse meningsløse tradisjoner, falske fortolkninger og strenge pålegg. Frelserens ord om de forblindede jøder gjelder med enda større kraft for lederne i den romersk-katolske kirke: 'De binder sammen tunge byrder, som er vanskelige å bære, og legger dem på menneskenes skuldre; men selv vil de ikke røre dem med en finger.' Matteus 23:4. Samvittighetsfulle sjeler holdes i stadig redsel av frykt for en fortørnet Guds vrede, mens mange av kirkens høytstående menn lever i luksus og sanselig nytelse.»

Tilbedelsen av bilder og relikvier, påkallelsen av helgener og opphøyelsen av paven er Satans påfunn for å vende folkets sinn bort fra Gud og fra Hans Sønn. For å fullbyrde deres undergang søker han å lede deres oppmerksomhet bort fra Ham ved hvem alene de kan finne frelse. Han vil lede dem til ethvert objekt som kan settes i stedet for Ham som har sagt: «Kom til Meg, alle dere som strever og har tungt å bære, og Jeg vil gi dere hvile.» Matteus 11:28.

«Det er Satans stadige bestrebelse å forvrengte Guds karakter, syndens natur og de virkelige spørsmålene som står på spill i den store strid. Hans sofisteri svekker forpliktelsen overfor den guddommelige lov og gir mennesker frihet til å synde. Samtidig får han dem til å nære falske forestillinger om Gud, slik at de betrakter Ham med frykt og hat snarere enn med kjærlighet. Den grusomhet som ligger i hans egen karakter, blir tillagt Skaperen; den legemliggjøres i religionssystemer og kommer til uttrykk i former for gudsdyrkelse. Slik blir menneskenes sinn forblindet, og Satan sikrer dem som sine redskaper til å føre krig mot Gud. Ved forvrengte forestillinger om de guddommelige egenskaper ble hedenske nasjoner ledet til å tro at menneskeofringer var nødvendige for å sikre seg guddommens gunst; og fryktelige grusomheter er blitt begått under de ulike former for avgudsdyrkelse.»

Den romersk-katolske kirke, som forener hedenskapets og kristendommens former, og som, likesom hedenskapet, gir en uriktig fremstilling av Guds karakter, har tatt i bruk skikker som ikke er mindre grusomme og avskyelige. I dagene da Roma hadde overherredømmet, fantes det torturredskaper for å tvinge fram tilslutning til dens læresetninger. Der var bålet for dem som ikke ville gi etter for dens krav. Der var massakrer i et omfang som aldri vil bli kjent før det blir åpenbart i dommen. Kirkens høye verdighetspersoner studerte, under Satan, sin herre, å finne opp midler til å påføre den størst mulige tortur uten å gjøre ende på offerets liv. I mange tilfeller ble den infernalske prosessen gjentatt til den ytterste grense for menneskelig utholdenhet, inntil naturen oppga kampen, og den lidende hilste døden som en søt befrielse.

Slik var skjebnen for Romas motstandere. For sine tilhengere hadde hun svøpens, utsultende hungers og legemlige forsakelsers tukt i enhver tenkelig, hjerteskjærende form. For å sikre seg Himmels gunst krenket botsøvere Guds lover ved å krenke naturens lover. De ble lært å

sønderrive de bånd som Han har dannet for å velsigne og glede menneskets jordiske vandring. Kirkegården rommer millioner av ofre som tilbrakte sitt liv i forgjeves bestrebelser på å kvele sine naturlige hengivenheter, på å undertrykke enhver tanke og følelse av medlidenhet med sine medskapninger som krenkende for Gud.

«Om vi ønsker å forstå Satans målbevisste grusomhet, slik den har åpenbart seg gjennom hundrevis av år, ikke blant dem som aldri har hørt om Gud, men i selve hjertet av og over hele kristenhetens utstrekning, behøver vi bare å se på romanismens historie. Gjennom dette mammutsystemet av bedrag oppnår det ondes fyrste sitt mål med å føre vanære over Gud og elendighet over mennesket. Og når vi ser hvordan han lykkes i å skjule seg og utføre sitt verk gjennom kirkens ledere, kan vi bedre forstå hvorfor han har så stor motvilje mot Bibelen. Dersom den boken blir lest, vil Guds miskunn og kjærlighet bli åpenbart; det vil bli sett at Han ikke legger noen av disse tunge byrdene på menneskene. Alt det Han ber om, er et sønderbrutt og angrende hjerte, en ydmyk, lydig ånd.»

«Kristus gir ikke i sitt liv noe eksempel på at menn og kvinner skal stenge seg inne i klostre for å bli skikket for himmelen. Han har aldri lært at kjærlighet og medfølelse må undertrykkes. Frelserens hjerte flommet over av kjærlighet. Jo nærmere mennesket kommer den moralske fullkommenhet, desto skarpere er dets følsomhet, desto mer fintfølelse er dets oppfatning av synd, og desto dypere er dets medlidenhet med de lidende. Paven gjør krav på å være Kristi stedfortreder; men hvordan tåler hans karakter sammenligning med vår Frelses? Ble Kristus noen gang kjent for å overgi mennesker til fengsel eller pinebenken fordi de ikke hyllet Ham som himmelens Konge? Ble Hans røst hørt idet den dømte til døden dem som ikke tok imot Ham? Da Han ble avvist av folket i en samaritansk landsby, ble apostelen Johannes fylt av harme og spurte: 'Herre, vil du at vi skal befale ild å fare ned fra himmelen og fortære dem, likesom Elias gjorde?' Jesus så på sin disippel med medlidenhet og irettesatte hans hårde ånd og sa: 'Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskers liv, men for å frelse dem.' Luk 9:54, 56. Hvor forskjellig fra den ånd Kristus åpenbarte, er ikke den ånd som viser seg hos Hans bekjente stedfortreder.»

Den romerske kirke viser nå et tiltalende ytre for verden og dekker med unnskyldninger over sitt register av grusomme grusomheter. Hun har kledd seg i Kristus-lignende klær; men hun er uforandret. Hvert prinsipp ved pavedømmet som eksisterte i tidligere tidsaldre, eksisterer i dag. Læresetningene som ble utformet i de mørkeste tidsaldre, holdes fremdeles fast ved. La ingen bedra seg selv. Det pavedømmet som protestanter nå er så rede til å hedre, er det samme som hersket over verden på reformasjonens tid, da Guds menn stod frem, med fare for sine liv, for å avdekke hennes misgjerning. Hun besitter den samme stolthet og hovmodige selvrådighet som hersket over konger og fyrster og gjorde krav på Guds forrettigheter. Hennes ånd er ikke mindre grusom og despotisk nå enn da hun knuste den menneskelige frihet og drepte Den Høyestes hellige.

Pavedømmet er nettopp det profetien erklærte at det skulle være, de siste tiders frafall. 2 Tessaloniker 2:3, 4. Det er en del av dets politikk å anta den karakter som best vil fremme dets hensikt; men under kameleonens skiftende ytre skjuler det slangens uforanderlige gift. «Tro bør ikke holdes med kjettere, ei heller med personer som er mistenkt for kjetteri» (Lenfant,

bind 1, side 516), erklærer det. Skal denne makten, hvis historie gjennom tusen år er skrevet med de helliges blod, nå anerkjennes som en del av Kristi kirke?

«Det er ikke uten grunn at den påstand er blitt fremsatt i protestantiske land at katolisismen skiller seg mindre fra protestantismen enn i tidligere tider. Det har skjedd en forandring; men forandringen er ikke i pavedømmet. Katolisismen ligner riktignok mye av den protestantismen som nå eksisterer, fordi protestantismen i så høy grad er degenerert siden reformatorenes dager. »

«Ettersom de protestantiske kirkene har søkt verdens gunst, har falsk nestekjærlighet blindet deres øyne. De ser ikke annet enn at det er rett å tro godt om alt ondt, og som det uunngåelige resultat vil de til slutt tro ondt om alt godt. I stedet for å stå frem til forsvar for den tro som én gang ble overgitt til de hellige, ber de nå, så å si, Roma om unnskyldning for sin ukjærlige oppfatning av henne og trygler om tilgivelse for sitt sneversyn.»

«En stor gruppe, selv blant dem som ikke ser med velvilje på romerkirken, aner lite av faren fra dens makt og innflytelse. Mange hevder at det intellektuelle og moralske mørke som rådet i middelalderen, fremmet utbredelsen av dens dogmer, overtro og undertrykkelse, og at nyere tids større opplysning, den alminnelige utbredelse av kunnskap og den økende liberalitet i religionssaker gjør en gjenoppblivning av intoleranse og tyranni umulig. Selve tanken på at en slik tilstand skal eksistere i denne opplyste tidsalder, blir gjort til latter. Det er sant at et stort lys, intellektuelt, moralsk og religiøst, skinner over denne slekt. I de åpne sidene i Guds hellige ord er lys fra himmelen blitt utøst over verden. Men det bør erindres at jo større det lys er som blir gitt, desto større er mørket hos dem som forvrenger og forkaster det.»

«Et bønnfullt studium av Bibelen ville vise protestantene pavedømmets sanne karakter og få dem til å avsky og sky det; men mange er så kloke i sine egne øyne at de ikke føler noe behov for ydmykt å søke Gud, så de kan bli ledet inn i sannheten. Selv om de roser seg av sin opplysning, er de uvitende både om Skriftene og om Guds kraft. De må ha et eller annet middel til å berolige sin samvittighet, og de søker det som er minst åndelig og ydmykende. Det de ønsker, er en måte å glemme Gud på som skal gå for å være en måte å minnes Ham på. Pavedømmet er vel skikket til å møte behovene hos alle disse. Det er innrettet for to klasser av mennesker, som omfatter nesten hele verden—dem som vil bli frelst ved sine fortjenester, og dem som vil bli frelst i sine synder. Her ligger hemmeligheten ved dets makt.»

«En dag med stort intellektuelt mørke har vist seg å være gunstig for pavedømmets fremgang. Det skal ennå bli påvist at en dag med stort intellektuelt lys er like gunstig for dets fremgang. I tidligere tidsalder, da menneskene var uten Guds ord og uten kunnskap om sannheten, var deres øyne tildekket, og tusener ble fanget i snaren uten å se garnet som var spent ut for deres føtter. I denne slekt er det mange hvis øyne blendes av glansen fra menneskelige spekulasjoner, «vitenskap som med urette kalles så»; de skjelner ikke garnet og går inn i det like villig som om de var med bind for øynene. Gud bestemte at menneskets intellektuelle evner skulle holdes som en gave fra dets Skaper og brukes i sannhetens og rettferdighetens tjeneste; men når stolthet og ærgjerrighet næres, og mennesker opphøyer sine egne teorier over Guds ord, da kan intelligens volde større skade enn uvitenhet. Slik vil den falske vitenskap i vår tid, som undergraver troen på Bibelen, vise seg like virksom i å berede veien for antagelsen

av pavedømmet med dets tiltalende former, som tilbakeholdelsen av kunnskap var i å åpne veien for dets opphøyelse i den mørke middelalder.»

«I de bevegelser som nå er i gang i De forente stater for å sikre kirkens institusjoner og skikker statens støtte, følger protestantene i papistenes fotspor. Ja, mer enn det, de åpner døren for pavedømmet til å gjenvinne i det protestantiske Amerika den overhøyhet som det har mistet i den gamle verden. Og det som gir denne bevegelsen større betydning, er det faktum at det viktigste mål man har for øye, er håndhevelsen av søndagshelligholdelse—en skikk som har sitt opphav i Roma, og som hun gjør krav på som tegnet på sin myndighet. Det er pavedømmets ånd—ånden av tilpasning til verdslige skikker, ærbødigheten for menneskelige tradisjoner over Guds bud—som gjennomtrenger de protestantiske kirkene og leder dem til å utføre det samme opphøyesverk for søndagen som pavedømmet tidligere har gjort før dem.»

«Om leseren vil forstå de redskaper som skal tas i bruk i den snart forestående strid, behøver han bare å følge beretningen om de midler som Roma benyttet for det samme formål i tidligere tider. Om han vil vite hvordan papister og protestanter i forening vil fare frem mot dem som forkaster deres dogmer, la ham se den ånd som Roma viste overfor sabbaten og dens forsvarere.

«Kongelige påbud, allmenne konsiler og kirkelige forordninger opprettholdt av verdslig makt var de trinn hvorved den hedenske høytid oppnådde sin æresstilling i den kristne verden. Det første offentlige tiltak som håndhevet søndagshelligholdelse, var loven utstedt av Konstantin. (e.Kr. 321) Dette påbudet krevde at byfolk skulle hvile på «solens ærverdige dag», men tillot folk på landet å fortsette sitt jordbruksarbeid. Selv om det i virkeligheten var en hedensk lov, ble den håndhevet av keiseren etter hans nominelle antagelse av kristendommen.»

Da det kongelige påbud ikke viste seg å være en tilstrekkelig erstatning for guddommelig myndighet, fremsatte Eusebius, en biskop som søkte fyrstenes gunst, og som var Konstantins særlige venn og smigrer, den påstand at Kristus hadde overført sabbaten til søndag. Ikke ett eneste vitnesbyrd fra Skriften ble fremlagt som bevis for den nye læren. Eusebius selv innrømmer uforvarende dens usannhet og peker på de virkelige opphavsmennene til forandringen. «Alt,» sier han, «hva det var plikt å gjøre på sabbaten, dette har vi overført til Herrens dag.»—Robert Cox, Sabbath Laws and Sabbath Duties, side 538. Men søndagsargumentet, grunnløst som det var, tjente til å gjøre mennesker dristigere i å trampe på Herrens sabbat. Alle som ønsket å bli æret av verden, godtok den populære høytidsdagen.

«Etter hvert som pavedømmet ble fast etablert, ble arbeidet for å opphøye søndagen videreført. En tid drev folket med jordbruksarbeid når de ikke var til stede i kirken, og den sjuende dagen ble fortsatt regnet som sabbaten. Men det skjedde gradvis en forandring. De som innehadde hellige embeter, ble forbudt å avsi dom i noen borgerlig tvist på søndagen. Kort tid etter ble alle personer, uansett stand, påbudt å avholde seg fra alminnelig arbeid, under trussel om bot for frie menn og prylestraff for tjenere. Senere ble det forordnet at rike menn skulle straffes med tap av halvparten av sin eiendom; og til slutt, dersom de fortsatt var gjenstridige, skulle de gjøres til slaver. De lavere klassene skulle lide evig landsforvisning.»

«Også mirakler ble tatt i bruk. Blant andre undergjæringer ble det fortalt at da en bonde, som hadde til hensikt å pløye sin åker på søndag, rensset plogen sin med et jern, festet jernet seg fast til hånden hans, og i to år bar han det med seg, 'til hans overmåte store smerte og skam'.

—Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord's Day*, side 174.»

«Senere ga paven pålegg om at sognepresten skulle formane dem som overtrådte søndagen, og få dem til å gå til kirken og be sine bønner, for at de ikke skulle føre en stor ulykke over seg selv og sine naboer. Et kirkelig konsil fremførte deretter det argumentet, som siden er blitt så vidt brukt, endog av protestanter, at fordi personer var blitt rammet av lynet mens de arbeidet på søndag, måtte den være sabbaten. 'Det er åpenbart,' sa prelatene, 'hvor stor Guds mishag var over deres forsømmelse av denne dagen.' Deretter ble det rettet en appell om at prester og tjenere, konger og fyrster, og alle trofaste mennesker, skulle 'anvende sitt ytterste strev og sin største omsorg for at dagen må bli gjenopprettet til sin ære, og, for kristendommens anseelse, mer andektig holdt for fremtiden.' —Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day*, side 271.»

«Da konsilenes dekreter viste seg utilstrekkelige, ble de verdslige myndighetene anmodet om å utstede et edikt som ville slå redsel i folkets hjerter og tvinge dem til å avholde seg fra arbeid på søndagen. På en synode holdt i Roma ble alle tidligere beslutninger stadfestet med større kraft og høytidelighet. De ble også innlemmet i den kirkelige lov og håndhevet av de sivile myndigheter over nesten hele kristenheten. (Se Heylyn, *History of the Sabbath*, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)»

Likevel voldte fraværet av skriftmessig myndighet for søndagshelligholdelse ikke liten forlegenhet. Folket stilte spørsmål ved sine læreres rett til å sette til side Jehovas uttrykkelige erklæring: «Den syvende dag er sabbat for Herren din Gud», for å ære solens dag. For å bøte på mangelen på bibelsk vitnesbyrd var andre utveier nødvendige. En nidkjær forkjemper for søndagen, som mot slutten av det tolvte århundre besøkte kirkene i England, ble møtt med motstand fra trofaste vitner for sannheten; og så fruktesløse var hans anstrengelser at han for en tid forlot landet og søkte etter et middel til å håndheve sine læresetninger. Da han vendte tilbake, var mangelen avhjulpet, og i sitt videre arbeid møtte han større fremgang. Han brakte med seg en skriftrull som utga seg for å være fra Gud selv, og som inneholdt det nødvendige påbud om søndagshelligholdelse, ledsaget av fryktelige trusler for å skremme de ulydige. Dette kostelige dokumentet — like grov en forfalskning som den institusjon det støttet — ble sagt å ha falt ned fra himmelen og å være blitt funnet i Jerusalem, på alteret til St. Simeon, på Golgata. Men i virkeligheten var det det pavelige palass i Roma som var kilden det utgikk fra. Bedragerier og forfalskninger for å fremme kirkens makt og velstand er til alle tider blitt ansett som tillatt av det pavelige hierarki.

«Rullen forbød arbeid fra den niende time, klokken tre, lørdag ettermiddag, til soloppgang mandag; og det ble erklært at dens myndighet var stadfestet ved mange mirakler. Det ble fortalt at personer som arbeidet utover den fastsatte time, ble rammet av lammelse. En møller som forsøkte å male sitt korn, så at det i stedet for mel strømmet frem en flod av blod, og møllehjulet stanset, til tross for den sterke vannstrømmen. En kvinne som satte deig i ovnen, fant den rå da den ble tatt ut, skjønt ovnen var meget varm. En annen, som hadde deig

ferdiggjort til baking ved den niende time, men besluttet å sette den til side til mandag, fant neste dag at den ved guddommelig kraft var blitt gjort til brød og bakt. En mann som bakte brød etter den niende time på lørdag, oppdaget da han brøt det neste morgen, at blod fløt ut derfra. Ved slike absurde og overtroiske oppdiktninger søkte søndagens talsmenn å stadfeste dens hellighet. (Se Roger de Hoveden, *Annals*, bd. 2, s. 526–530.)»

«I Skottland, som i England, ble en større aktelse for søndagen sikret ved å forene med den en del av den gamle sabbat. Men den tiden som skulle holdes hellig, varierte. Et edikt fra kongen av Skottland erklærte at «lørdag fra klokken tolv middag burde regnes som hellig», og at ingen mann, fra den tid og til mandag morgen, skulle ta del i verdslig arbeid.» — Morer, sidene 290, 291.

«Men til tross for alle anstrengelser for å grunnfeste søndagens hellighet, erkjente papistene selv offentlig sabbatens guddommelige autoritet og den menneskelige opprinnelsen til den institusjon som hadde fortrenget den. På 1500-tallet erklærte et pavelig konsil klart: 'La alle kristne minnes at den sjuende dag ble helliget av Gud, og er blitt mottatt og holdt, ikke bare av jødene, men også av alle andre som gjør krav på å tilbe Gud; skjønt vi kristne har forandret deres sabbat til Herrens dag.' — Ibid., sidene 281, 282. De som grep inn i den guddommelige lov, var ikke uvitende om karakteren av sitt verk. De satte seg med overlegg over Gud.»

«En slående illustrasjon av Romas politikk overfor dem som er uenige med henne, ble gitt i den lange og blodige forfølgelsen av valdenserne, hvorav noen holdt sabbaten. Andre led på lignende vis for sin troskap mot det fjerde bud. Historien om kirkene i Etiopia og Abyssinia er særlig betydningsfull. Midt i mørket i middelalderen mistet verdens blikk de kristne i Sentral-Afrika av syne, og de ble glemt av verden, og i mange århundrer nøt de frihet i utøvelsen av sin tro. Men til sist fikk Roma kjennskap til deres eksistens, og keiseren av Abyssinia ble snart forledet til å anerkjenne paven som Kristi stedfortreder. Andre innrømmelser fulgte.»

«Det ble utstedt et edikt som forbød sabbatens overholdelse under de strengeste straffer. (Se Michael Geddes, *Church History of Ethiopia*, sidene 311, 312.) Men det pavelige tyranni ble snart et så trykkende åk at abyssinierne besluttet å bryte det av sin nakke. Etter en fryktelig kamp ble romanistene forvist fra deres områder, og den gamle tro ble gjenopprettet. Kirkene gledet seg over sin frihet, og de glemte aldri den lærdom de hadde fått om Romas bedrag, fanatisme og despotiske makt. Innenfor sitt isolerte rike var de tilfredse med å forbli, ukjente for resten av kristenheten.»

«Kirkene i Afrika holdt sabbaten slik den ble holdt av den pavelige kirke før dens fullstendige frafall. Mens de holdt den sjuende dag i lydighet mot Guds bud, avholdt de seg fra arbeid på søndagen i samsvar med kirkens skikk. Da Roma hadde oppnådd den høyeste makt, hadde hun tråkket Guds sabbat under fot for å opphøye sin egen; men kirkene i Afrika, skjult i nærmere tusen år, tok ikke del i dette frafallet. Da de ble brakt inn under Romas herredømme, ble de tvunget til å sette den sanne til side og opphøye den falske sabbat; men så snart de hadde gjenvunnet sin uavhengighet, vendte de tilbake til lydighet mot det fjerde bud.»

Disse beretningene fra fortiden åpenbarer tydelig Romas fiendskap mot den sanne sabbat og mot dem som forsvarer den, og de midler hun benytter for å ære den institusjon hun selv har skapt. Guds ord lærer at disse scener skal gjentas når romersk-katolikker og protestanter skal forene seg om opphøyelsen av søndagen.

Profetien i Åpenbaringen 13 erklærer at makten som er fremstilt ved dyret med lammelignende horn, skal få «jorden og dem som bor på den» til å tilbe pavedømmet — der symbolisert ved dyret «som lignet en leopard». Dyret med to horn skal også si «til dem som bor på jorden, at de skal gjøre et bilde av dyret»; og videre skal det befale alle, «både små og store, rike og fattige, frie og treller», å ta dyrets merke. Åpenbaringen 13:11–16. Det er blitt vist at De forente stater er den makten som er fremstilt ved dyret med lammelignende horn, og at denne profetien vil bli oppfylt når De forente stater skal håndheve søndagshelligholdelse, som Roma gjør krav på som det særlige anerkjennelsestegn på sitt overherredømme. Men i denne hyllest til pavedømmet vil De forente stater ikke stå alene. Romas innflytelse i de land som en gang anerkjente hennes herredømme, er ennå langt fra tilintetgjort. Og profetien forutsier en gjenopprettelse av hennes makt. «Jeg så et av dets hoder liksom såret til døde; og dets dødelige sår ble lagt: og all verden undret seg over dyret.» Vers 3. Tildelingen av det dødelige sår peker på pavedømmets fall i 1798. Etter dette, sier profeten, «ble dets dødelige sår lagt: og all verden undret seg over dyret». Paulus sier klart at «syndens menneske» vil fortsette inntil det annet komme. 2 Tessaloniker 2:3–8. Helt til tidens avslutning vil han fortsette bedragets verk. Og åpenbareren erklærer, med henvisning også til pavedømmet: «Alle som bor på jorden, skal tilbe ham, alle de hvis navn ikke er skrevet i livets bok.» Åpenbaringen 13:8. Både i den gamle og den nye verden vil pavedømmet motta hyllest i den ære som gis søndagsinstitusjonen, som utelukkende hviler på den romerske kirkes autoritet.

«Siden midten av det nittende århundre har studenter av profetiene i De forente stater fremholdt dette vitnesbyrd for verden. I de begivenheter som nå finner sted, ser man en rask fremgang mot oppfyllelsen av forutsigelsen. Hos protestantiske lærere finnes den samme påstand om guddommelig autoritet for søndagshelligholdelse, og den samme mangel på skriftmessig bevis, som hos de pavelige lederne som oppdiktet mirakler for å fylle plassen til et bud fra Gud. Påstanden om at Guds straffedommer kommer over menneskene på grunn av deres overtredelse av søndagssabbaten, vil bli gjentatt; allerede begynner den å bli fremholdt. Og en bevegelse for å håndheve søndagshelligholdelse vinner raskt terreng.»

«Den romerske kirke er forunderlig i sin skarpsindighet og sluhet. Hun kan lese det som skal komme. Hun venter sin tid, idet hun ser at de protestantiske kirkene viser henne hyllest ved å godta den falske sabbat, og at de forbereder seg på å håndheve den ved nettopp de midler som hun selv benyttet i svunne dager. De som forkaster sannhetens lys, vil likevel søke hjelp hos denne selvutnevnte ufeilbarlige makt for å opphøye en institusjon som hadde sitt opphav hos henne. Hvor villig hun vil komme protestantene til hjelp i dette arbeidet, er det ikke vanskelig å danne seg en formening om. Hvem forstår bedre enn de pavelige lederne hvordan man skal gå fram mot dem som er ulydige mot kirken?»

Den romersk-katolske kirke, med alle sine forgreninger over hele verden, utgjør én stor organisasjon under pavestolens kontroll og innrettet på å tjene dens interesser. Dens millioner

av kirkemedlemmer, i alle land på jorden, blir undervist om å betrakte seg som bundet i troskap til paven. Uansett deres nasjonalitet eller deres styreform skal de anse kirkens myndighet som hevet over all annen. Selv om de måtte avlegge ed og derved pantsette sin lojalitet til staten, ligger det likevel bak dette løftet om lydighet mot Roma, som løser dem fra enhver forpliktelse som er fiendtlig mot hennes interesser.

«Historien vitner om hennes listige og vedvarende bestrebelser på å snike seg inn i nasjonenes anliggender; og når hun først har fått fotfeste, å fremme sine egne mål, selv om det skulle føre til fyrsters og folks undergang. I året 1204 avkrevde pave Innocent III Peter II, konge av Aragón, følgende ekstraordinære ed: 'Jeg, Peter, aragonesernes konge, bekjenner og lover alltid å være trofast og lydig mot min herre, pave Innocent, mot hans katolske etterfølgere og den romerske kirke, og trofast å bevare mitt rike i hans lydighet, forsvare den katolske tro og forfølge kjetttersk fordervelse.' — John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec.

«55. Dette stemmer overens med påstandene om den romerske pontiffs makt, «at det er tillatt for ham å avsette keisere» og «at han kan løse undersåtter fra deres troskapsplikt overfor urettferdige herskere.» — Mosheim, bok 3, årh. 11, del 2, kap. 2, avsn. 9, note 17.

«Og la det bli husket at det er Romas skryt at hun aldri forandrer seg. Prinsippene til Gregor VII og Innocent III er fremdeles den romersk-katolske kirkes prinsipper. Og dersom hun bare hadde makten, ville hun sette dem ut i livet med like stor kraft nå som i tidligere århundrer. Protestantene vet lite om hva de gjør når de foreslår å motta Romas hjelp i arbeidet med å opphøye søndagen. Mens de er opptatt av å virkeliggjøre sitt formål, tar Roma sikte på å gjenopprette sin makt, å vinne tilbake sitt tapte herredømme. La først prinsippet bli etablert i De forente stater at kirken kan bruke eller kontrollere statens makt; at religiøse påbud kan håndheves ved verdslige lover; kort sagt, at kirkens og statens myndighet skal herske over samvittigheten, og Romas seier i dette landet er sikret.»

«Guds ord har gitt advarsel om den forestående fare; om dette blir oversett, vil den protestantiske verden først lære hva Romas hensikter virkelig er, når det er for sent å unnslippe snaren. Hun vokser i stillhet i makt. Hennes læresetninger utøver sin innflytelse i lovgivende forsamlinger, i kirkene og i menneskenes hjerter. Hun reiser sine høye og mektige bygninger, i hvis hemmelige avlukker hennes tidligere forfølgelser vil bli gjentatt. Listig og ubemerket styrker hun sine krefter for å fremme sine egne mål når tiden kommer for at hun skal slå til. Alt hun ønsker, er et fordelaktig utgangspunkt, og dette blir henne allerede gitt. Vi skal snart se og skal føle hva hensikten med det romerske element er. Den som vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådra seg vanære og forfølgelse.» *The Great Controversy*, 563–581.